

# Išvyka į Pakutuvėnus

***Daugelis žmonių laimingi, turėdami krūvą pinigų, kelis namus ar sėdintys aukštuose postuose ir vaidindami visagalius. Gal jie dabar ir laimingi, nes jų vertybės - prabanga, turtai, pripažinimas... Bet ar jaučiasi laimingos jų sielos, kurios garsiai nekalba? Juk šiame pasaulyje viskas laikina.***

"Dabar visiems nelengva."

Akis ir sielą labai pradžiugino neseniai pasodintas didžiulis azuolynas. Kaip pasakojo brolis Antanas, jų parapijoje dabar gyvena trys vienuoliai ir dvi sesės, taip pat prisiglaudę apie dvyliką gyvenime suklydusių žmonių. Čia jie jaučiasi saugūs, neatstumti. Buvimas vienumoje su gamta ir arčiau Dievo daugumai padėjo atsitiesti, pamiršti praeitį ir pradėti gyvenimą iš nau-

nančio žmogaus. Pasak brolio Antano, jie čia vienas su kitu dalijasi viskuo, ką turi, ir visko užtenka. Jis sakėsi esąs laimingas, galėdamas kam nors padėti būti arčiau Dievo, kasdien su juo kalbėtis. Ir šypsodamasis pasakė: "Mes visi šiame gyvenime - artistai, tik vieni nusipelnę, kiti - ne."

Vakarop buvo laikomos šv. Mišios. Žmonių buvo nedaug, bet visi nuoširdžiai meldėsi, atrodė lai-



Rugsėjo 30 dieną grupelė Šatraminių kaimo bendruomenės narių iš savo lėšų buvome išvykę į Plungės rajoną, Pakutuvėnų kaimą, šv. Antano Paduviečio bažnyčia. Ten mus šiltai pasitiko brolis Antanas. Iš karto akį patraukė nuostabus gamtovaizdis, netoliese besiganančių avių būrelis ir ketetas arklų, kurie, mus pamatę, atėjo pasisveikinti. Netoliese rėplinėjo dvi žąsys, kurios neatrodė itin laimingos, nes vieną jų draugę tikriausiai "nukosėjo" dvikojė lapė. Kaip brolis Antanas pasakė:

jo.

Mus pavaišinęs arbata, brolis Antanas pasakojo, kad iš pradžių čia sunku visiems. Sunkiausia - įtikinti žmogų, kad šis atsivertų ir išsipasakotų, nesvarbu, kiek blogio ir pykčio jame susikaupę. Neužtenka pasakyti, kad man negera, man sunku... Siame šventame Pakutuvėnų kampelyje, vienuolių pagalba ir pačių nelaimėlių pastangomis, po truputį iš juodos duobės kopinama arčiau šviesos.

Kai apžiūrinėjome vietovę, be darbo nesimatė nė vieno ten gyve-

mingio, o tarp jų ir mes - šatramiškai. Ten niekur nematėm jokios prabangos, jokio komforto, kaip mes mėgstame sakyti, bet dvelkte dvelkė paprastumas, nuoširdumas, pagarba vienas kitam ir tikėjimas, kad rytoj irgi viskas bus gerai.

Vienuolių pastangomis ir gerų žmonių paaukotais pinigais ši bažnyčia gražėja ir gražės. Pasak brolio Antano, Dievas duoda, tik mokėjime ir norėjime pasiimti.

**Danguolė PAULIUVIENĖ**